

AYFER YILDIZ

GÜNDELİK YAŞAMI BİR TIYATR
BAZEN SANKİ SAHNEDE BİRÇO
GELENI OYNAYAN BİR OYUNCU
ROLÜN (ANNE, ORTA YAŞLI Bİ
EVLAT..) SAHNELENMESİ GERE
YAPARAK O ROLLERE UYGU
HAYATIMI SÜRDÜRÜRÜM. VA
IBARET GIBI. AMA BİLİRİM Kİ, İ
VERİLMİŞ, BAZILARI KAZANILM
BELKİ ÇOĞU, İÇİNDE BULUN
BEKLEDİĞİ GIBI OLMADI ASİ
MUAMELESİ YAPAN, ONU EDİLG
İSTEYEN SİSTEME HEP BAŞKALDIR
BİR EVLAT, EDİLGEN BİR EŞ, EDİ
HIÇ. BU TOPLUMDA BAŞARILI OL
BEKLEDİĞİ DAVRANIŞLARI SE
DÖNEMİNDE KURMAK İSTEDİĞİ
ÖZGÜR KADIN VE SORUMLULUK
ALİYOR.ZİHNİMDEKİ BU DÜŞ
BIRAKARAK VE BÜTÜN ROLLERİ
MAHALLESİ'NE. İÇİMDEN ŞU DÜ
KIMLIKSIZ" BİR YOLA ÇIKIŞ OLS
GİREREK BAŞLADI KALE MAHAL
DAR BİR SOKAKTI GİRDİĞİM.
BELİRTİSİ OLAN SESLER, AÇI
ÇAMAŞIRLAR VE YEMEK KOKU
EDİLMİŞLİĞİ ÇAĞRIŞTIRAN SIKIC
VE SESSİZLİK HAKİMDİ. OYSA BE
YÜZDEN ÇOCUK SESLERİNİ TAK
VERDİM. SOKAĞIN SOL TARAFIG
DOĞRU AŞAĞIYA YÖNELDİM
KAPININ ÖNÜNDE OTURMUŞ, İ
EDİYORLARDI. FOTOĞRAFLAR
SONRA, BEN ÇEKİM YAPARKEN
BENİMLE."NEREDE BİR CAN ÖLSE
ZATEN OLMAZSA İNSAN OLMAZ Y
DİZESİ GELDI AKLIMA. SAK
ÇOCUKLARIN İLETİŞİM TALEBİNE
MALUM PANDEMI DÖNEMİ,



Gündelik yaşamı bir tiyatro oyununa benzetirim. Sanki sahnede birçok rolü üstlenmiş ve sırası geleni oynayan bir oyuncu gibi hissedirim kendimi. Hangi rolün (anne, orta yaşlı bir kadın, öğretmen, komşu, evlat..) sahnelenmesi gerekiyorsa onun gereklerini yaparak o rollere uygun davranışı sergileyerek hayatımı sürdürürüm. Varlığım sanki bu rollerden ibaret gibi. Ama bilirim ki, bu rollerimin bazıları bana verilmiş, bazıları kazanılmıştır.

Sergilediğim rollerin belki çoğu, içinde bulunduğum toplumun benden beklediği gibi olmadı aslında. Kadına ikinci sınıf muamelesi yapan, onu edilgen bir yaratık gibi görmek isteyen sisteme hep başkaldıran bir kadın oldum. Edilgen bir evlat, edilgen bir eş, edilgen bir öğretmen olmadım hiç. Bu toplumda başarılı olmak demek toplumun senden beklediği davranışları sergilemeyi gerektiriyordu. Oysa şimdi hayatımın bu döneminde içimdeki özgür kadın ie sorumluluk sahibi bir anne arasında denge kurmak zorundayım.

Zihnimdeki bu düşünceleri Akasya Park'ta bırakarak ve bütün rollerimden sıyrılıp çıktım Kale Mahallesi'ne. İçimden sessiz ve kimliksiz bir yola çıkış olsun bu diye geçirdim.

Ve soldaki ilk sokağa girerek başladı Kale Mahallesi'ne yolculuğum. Uzun ve dar bir sokaktı girdiğim. Evlerin bazılarında pencereler açıktı, çamaşırlar iplere dizilmişti, burnuma yemek kokuları geliyordu; bazılarında ise terk edilmişliği çağrıştıran sıkıca kapalı kapılar vardı ve sessizlik hakimdi. Duvarlarda taşların arasından çıkan bitkilerse yaşamı hissettiren bir sestti. Yürüyüş gündelik hayatımızın tekrarlarından koparak yaşadığımızı hissetmenin bir yoluymuş belki de. Kale Mahallesi'ndeki yürüyüşümde hissettiğim tam da buydu. Kapalı kapılara rağmen, taş duvarlar bana yaşamı tüm gücüyle hissettiriyordu. Kim olduğumu ve nerde olduğumu unutturacak kadar.

Çocuk seslerini takip ederek ilerlemeye karar verdim. Sokağın sol tarafından gelen seslere doğru aşağıya yöneldim. Üç erkek çocuk bir kapının önünde oturmuş, kahkahalar atarak sohbet ediyorlardı. Ben çekim yaparken onlar da benimle sohbete giriştiler. "Nerede bir can ölse oralı olur yüreğim, olmalı zaten olmazsa insan olmaz yüreğim" diyen Ahmed Arif'in dizesi geldi aklıma. Sanırım sessizliğimi bozup çocukların iletişim talebine yanıt vermek istedi yüreğim. Malum pandemi dönemi, maske ile yollardayım. Çocuklardan biri, "Maske hiç koruyucu değilmiş abla boşuna takma, çok terlemişsin." diyerek başladı sohbete. Bilinmez en uçta olduğu bir süreçte olduğumuzu, kısmen olsa bile koruyucu etkisi varsa takmamız gerektiğini söyledim. Yanımda fazla maske olsaydı da onlara verebilseydim diye geçti aklımdan. Çocuklarla okulların açılıp açılmayacağına ve açıldığında neler olabileceğine dair sohbete devam ettik. "Evet yaa",dedi en ufak olanı. "Okulu, hayatım boyunca hiç özlemeyeceğimi sanıyordum, özledim valla bu süreçte", dedi. Ben hala kimiksizdim. İçimdeki öğretmen uyanmaya çalışsa bile onu bastırdım. Ve özellikle isimlerini ve okullarını sormadan ayrıldım yanlarından. Sanki sorsam, öğretmen rolümün bana dayattığını yapacaktım gibi geldi.

Başka çocuk seslerine doğru ilerledim. Birkaç kız çocuğu oyun oynayıp sohbet ediyordu. Makinemi görünce fotoğraflarını çekmemi istediler. Adeta çocuktuklarından sıyrılıp, bütün sevimliliklerini takınarak bana bir manken edasıyla poz verdiler.

Domuz Alanı'na doğru yürümeye başladım. Alanın tam karşısında evlerin önünde üç orta yaşlı kadının yanlarına gidip izin istedim fotoğraf için. Ayrıca canım bir sigara içmek istemişti, yanlarına oturup sigara içerken sohbet ettik. İsimlerini özellikle sormadım. Bu mahallede yaşamının nasıl hissettirdiğini konuşmaya başladık. Herkesin birbirini tanıdığı ve kendilerini güvende hissettikleri bir yer

olduğunu, canlarının istediği anda istedikleri kişiye ulaşabilmenin ne kadar güzel olduğunu anlattılar. Neredeyse üçü de aynı anda konuşuyordu. Bu sıcak günde esintili bir yerde sohbet etmenin keyfini yaşıyorduk. Sohbet o an beni kendi çocukluğuma ve kendi mahalleme götürdü. Yüzümde gülümseme ile ayrıldım yanlarından.

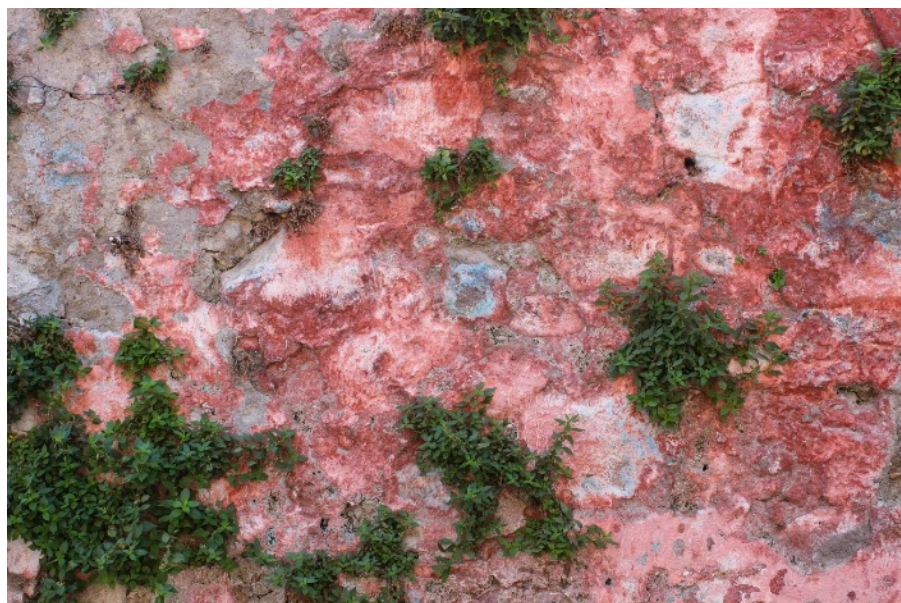
Sokaktan geriye dönüp yürümeye devam ettim sokaktan. Büyük bir ciddiyetle köpeklerini gezdiren yaşlı bir adam takıldı gözüme. Selamlaştık.

Cıvı cıvı çocuk sesleri, serin bir hava, tarihi dokusuyla büyüleyici evler ve sokaklarda kimliksiz gezmenin tadını çıkararak yürümeye devam ettim. Sokağın devamında sandalyesinde oturmuş bir adam ve köpeği ilgimi çekti. Sanırım fiziksel bir sağlık problemi vardı. Hemen yandaki evin girişinde tabakta meyveler olduğunu, onları getirmemi ve birlikte yiyebileceğimizi söyledi. Ben de içinde şeftali ve erik olan meyve tabağını getirdim ve yanına çömelerek bir şeftaliyi iştahla yedim. Mahalleye fotoğraf çekmek için yabancı insanların geldiğinden ve gelenlerle sohbet etmenin kendisine ne kadar çok keyif verdiğinden bahsetti. "Ben", dedi, "Bu mahalledeki yabancı insanları ve köpeğimi çok severim." Geçmişte hayvancılık yapmış. Kesinlikle hayvanların dostluğunu hiçbir şeye değişmeyeceğini ve insanlarla mesafeli olmanın en iyisi olduğunu söyledi. Bir gün yeniden ziyaretine geleceğimi söyleyerek vedalaştım.

Bu mahallede en sevdiğim mekan olan Aristonicus Otel ve yine bir başka butik hotel olan Taş Konak'ın önünden sessizce ilerledim. Yine bir çocuk grubuyla karşılaştım, onlarla da sohbet ettikten sonra Akasya Parkı tekrar görene kadar dönüş yoluma devam ettim. Bir anda beni orada bekleyen çocuklarım geldi aklıma. Evet, yine bir anneydim şu an.

Temmuz 2020, Bergama

















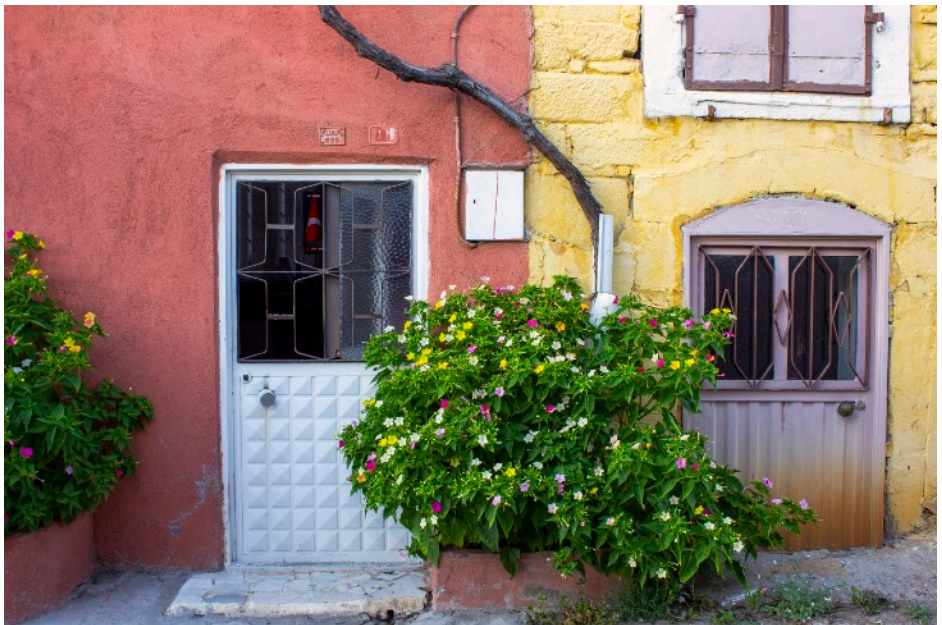






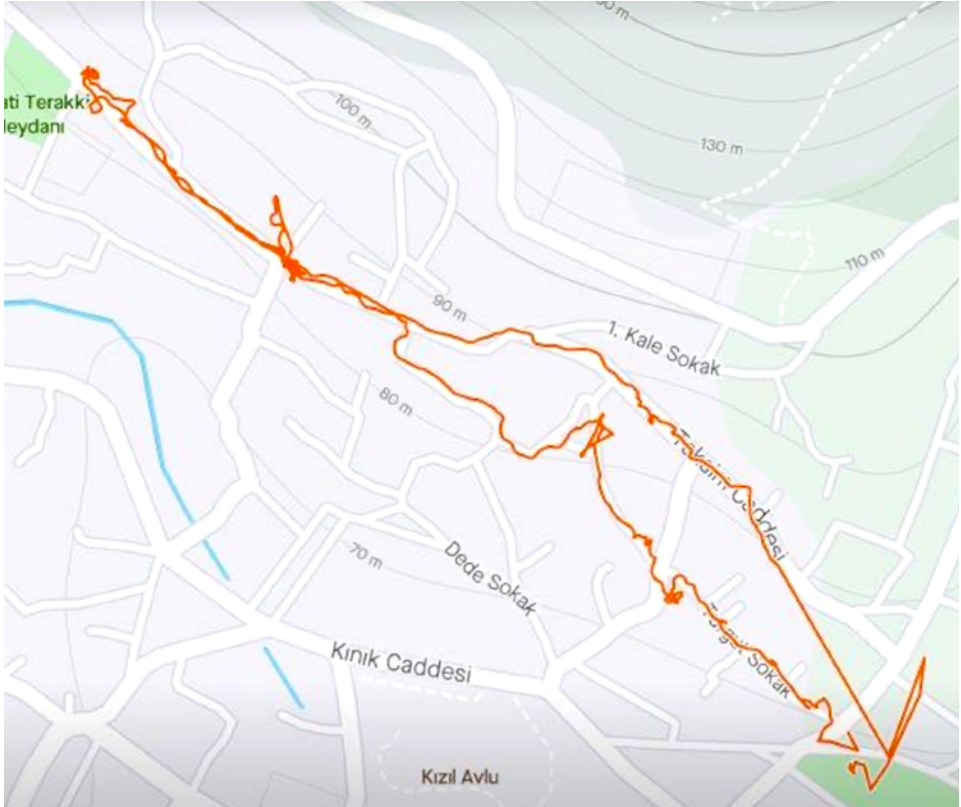














Kültür
için
Alan



Bu fanzin Sarı Denizaltı Sanat İnisiyatifi'nin Kültür İçin Alan tarafından desteklenen
"Bir Mahallenin Hafızası: Kale" sergisi için basılmıştır.

Ekim 2020 , İzmir

O OYUNUNA BENZETİRİM BEN,
K ROLÜ ÜSTLENMİŞ VE SIRASI
HİBİ HİSSEDERİM KENDİMİ. HANGİ
R KADIN, ÖĞRETMEN, KOMŞU,
KIYORSA ONUN GEREKLERİNİ
N DAVRANIŞI SERGİLEYEREK
LIĞIM SANKİ BU ROLLERDEN
BU ROLLERİMİN BAZILARI BANA
MIŞTIR.SERGİLEDİĞİM ROLLERİN
DUĞUM TOPLUMUN BENDEN
LINDA. KADINA İKİNCİ SINIF
EN BİR YARATIK GİBİ GÖRMEK
RAN BİR KADIN OLDUM. EDİLGİN
LGEN BİR ÖĞRETMEN OLMADIM
MAK DEMEK TOPLUMUN SENDEN
RGİLEMEDİR. HAYATIMIN BU
M EN BÜYÜK DENGİ İÇİMDEKİ
SAHİBİ BİR ANNE ARASINDA YER
ŞÜNCELERİ AKASYA PARK'TA
MDEN SİYRİLİP ÇIKTI KALE
ŞÜNCELER GEÇİYOR "SESSİZ VE
UN BU. VE SOLDAKİ İLK SOKAĞA
LESİ'NE YOLCULUĞUM. UZUN VE
EVLERİN BAZILARINDA HAYAT
K PENCERELER, İPE DİZİLMİŞ
ULARI; BAZILARINDA İSE TERK
A KAPALI KAPILAR, PENCERELER
N HAREKETİ VE SESİ SEVERİM. BU
KIP EDEREK İLERLEMeye KARAR
NDAN GELEN ÇOCUK SESLERİNE
E. ÜÇ TANE ERKEK ÇOCUK BİR
KAHKAHALAR ATARAK SOHBET
İNİ ÇEKME İZNİNİ ALDIKTAN
ONLAR DA SOHBETE GİRİŞTİLER
ORALI OLUR YÜREĞİM, OLMALI
YÜREĞİM" DİYEN AHMED ARIF'IN
NIRIM SESSİZLİĞİMİ BOZUP
YANIT VERMEK İSTEDİ YÜREĞİM.
MASKE İLE YOLLARDAYIM.

BİR MAHALLENİN HAFIZASI: KALE